FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI FREMSAT DEN 21. JUNI 1974 [1]

Høje Ret.

1. Endnu engang skal Domstolen løse en konflikt, som med hensyn til en tjenestemand i den videnskabelige kadre berører den ømtålelige sammenhæng, der er mellem en forskers stilling, den frihed, der skyldes hans arbejdes karakter, og de forpligtelser, han er undergivet som tjenestemand i en institution, der også er et administrativt organ. Forskningsfrihed, kontrolkrav og skønsmulighed, forbundet med ledelsesansvaret, dette er de emner, der er forelagt Domstolen til retlig afgørelse. I vort tilfælde må der fremsættes endnu en præliminær og helt indlysende bemærkning: De skal udelukkende træffe afgørelse vedrørende nogle sider af et forhold, der på sagens nuværende stadium kun eksisterer som modstående erklæringer fra de tjenestemænd, som er inddraget i tvisten: på den måde er det ikke altid let klart og tydeligt at få øje på genstanden for en sag, som kun vedrører de retlige konsekvenser af en situation, som, i det mindste på nuværende tidspunkt, ikke er klarlagt.

Med hensyn til sin forskningsvirksomhed beskyldes Guillot, en videnskabelig tjenestemand ved Det fælles Forskningscenter i Ispra, af sin umiddelbart hierarkiske overordnede, Malvicini, for forhold og omstændigheder, der er egnede til at rejse tvivl om hans faglige korrekthed. Kommissionen, ved generaldirektøren for centret, mener, at denne kritik er tilstrækkelig alvorlig til, at den overvejer at indlede disciplinær forfølgning. Den aklagede benægter, at kritikken er velbegrundet, og beskylder sin umiddelbart overordnede for at være tilskyndet af personlig uvilje mod ham. Senere lader Kommissionen sagen falde under henvisning til, at den betragter den som en »videnskabelig kontrovers«, der alene berører de to tjenestemænd personligt.

Da Kommissionen formelt nægter at erklære de fremsatte beskyldninger for ubegrundede, anmoder »anklagede« nu Domstolen om at afhjælpe institutionens forsømmelse for moralsk at blive rehabiliteret.

Den sagsøgte institution fastholder imidlertid, at den aldrig har tilsluttet sig disse beskyldninger, og den opretholder under hele sagen en absolut neutral holdning i denne henseende.

Den eneste, der vil forsvare disse beskyldninger, synes således at være den direkte ophavsmand, som ikke er part i sagen, og som ikke engang har været afhørt som vidne.

Den foreliggende sag har ikke karakter af en straffesag, i hvilken den anklagede kan frikendes, såfremt der ikke føres bevis for de beskyldninger, der er rejst mod ham. Det drejer sig heller ikke om en sag rettet mod en disciplinær foranstaltning, således at mangelen på beviser for de forhold, hvormed den anfægtede afgørelse begrundes, kan føre til annullation. Man står over for en lidt paradoksal situation, hvor den sagsøgte part, der er den bedst egnede til at kaste lys over de indviklede omstændigheder, som ligger til grund for sagen, betragter sig som udenforstående og faktisk har vist sig uinteresseret i det, der er sagens hovedgenstand: spørgsmålet om det velbegrundede i de beskyldninger, der er rejst mod sagsøgeren af hans umiddelbart overordnede.

Af både formelle (beskyldningernes ophavsmand er ikke part) og reelle grunde (nødvendigheden af forudgående at klarlægge de meget komplicerede faktiske omstændigheder) synes det altså umu-

1 — Oversat fra italiensk.

ligt på sagens nuværende stadium at løse den egentlige realitet i kontroversen. Men hensyn til annullationssøgsmålet mod det afslag, som Kommissionen har givet på sagsøgerens principale krav, der i hovedsagen går ud på rehabilitering, begrænser Domstolens egentlige opgave sig derfor til at afklare, om Kommissionen har overtrådt en af sine forpligtelser ved ikke at interessere sig for sagen.

Hvis det forholdt sig således, måtte afslaget annulleres, og det ville påhvile Kommissionen selv at vælge det bedst egnede middel til at opfylde sine forpligtelser i den situation, der er opstået som følge af de beskyldninger, vi har med at gøre.

2. Den foreliggende kontrovers har sin umiddelbare rod i den skrivelse, betegnet »forfalskning af forsøgsresultater«, som kontorchef Malvicini den 4. maj 1971 stilede til generaldirektør Caprioglio for Euratoms fælles Forskningscenter i Ispra. I denne skrivelse blev sagsøgeren, der var videnskabelig tjenestemand ved centret, beskyldt for med henblik på at fremkalde et bestemt resultat at have forfalsket forsøgsdata vedrørende et projekt for adskillelse af isotoper, som han gennemførte i samarbejde med Euratom's biologiske afdeling. Den samme beskyldning blev gentaget i en anden skrivelse af 6. juli 1971 til Caprioglio fra Malvicini, i hvilken sagsøgeren blev bebrejdet at have »ændret forsøgsresultaternes data med det formål at få det til at se ud, som om der var en virkning«.

Under sagen er der desuden blevet lagt vægt på et internt notat fra Malvicini af 21. oktober 1971, som sagsøgeren hævder, at han ikke forud havde kendskab til, og som indeholder en meget detaljeret beskrivelse af de omstændigheder, hvorpå de mod sagsøgeren fremsatte beskyldninger hviler. Da det drejer sig om et vigtigt dokument, der er kommet til veje sent, finder jeg det nødvendigt at citere den centrale del deraf i dens helhed:

»Guillot afleverede resultaterne af de foranstaltninger, der var gennemført fra forsøgets begyndelse (kl. 9.46 den 28. april) indtil kl. 11.25 den 29. sammen med optegnelserne fra analysatorens skriver, og alene resultaterne af 11 ud af de 14 foranstaltninger, der var gennemført fra kl. 11.35 den 29. april til kl. 7.10 den 30. april.

Den næste dag, den 1. maj, opdagede jeg, da jeg ville opstille de sidste målepunkter grafisk, at jeg ikke havde optegnelserne fra skriveren; jeg gik tilbage til mit kontor, idet jeg regnede med at have glemt dem på mit skrivebord, men jeg fandt dem ikke der. Jeg fandt imidlertid i en affaldsspand et stykke af en rulle Olivetti-kalkulator, hvorpå tallene fra spektrene fra de sidste 10 foranstaltinger fandtes. Disse tal svarede ikke til dem, Guillot havde givet mig.

Mandag den 3. maj forsikrede Guillot, som jeg udspurgte, mig om, at de data, han havde forsynet mig med, var dem fra analysatoren uden nogen som helst rettelser. Da jeg viste ham, at jeg havde de data, der var optegnet på kalkulatorrullen, kunne han ikke give mig en forklaring og forlod bygningen.

Da jeg havde en vis mistanke, opsamlede jeg alle de stykker med optegnelser fra skriveren og kalkulatoren, der var i affaldsspanden.

Om eftermiddagen kom Guillot tilbage til centret og fortalte, at han havde ændret forsøgsresultaterne på korrekt måde, fordi han den 30., da han demonterede den tekniske opstilling, opdagede, at den lille flaske med den radioaktive blanding ikke sad, som den skulle. Til støtte herfor udarbejdede han et notat indeholdende alvorlige beskyldninger mod mig og med et teknisk bilag på 8 sider med kalkuler, tabeller og grafiske opstillinger, hvormed han ville godtgøre, at den foretagne overføring af målepunkterne vedrørende de seks sidste forsøg var en korrektion, som var nødvendiggjort af flaskens hældning for at få dem til at stemme overens med tallene fra den 29.

Jeg rekonstruerede stykke for stykke de opsamlede optegnelser fra skriveren, og jeg konstaterede, at også de data, der var opnået den 29. fra kl. 11.35 var blevet

korrigeret på »lige så korrekt« måde, hvilket forklarede grundene til, at Guillot skriftligt, mens han udfærdigede det tekniske bilag, havde anmodet mig om den liste over spektrer, som jeg sad inde med«.

Uden at det i øjeblikket er nødvendigt at præcisere de detaljer i kontroversen, som Malvicinis kritik har givet anledning til, og de forklaringer, der er afgivet af Guillot vedrørende nødvendigheden og rigtigheden af den korrektions-koefficient, som han i strid med de påstande, der indeholdes i det ovenfor citerede notat fra Malvicini, bekræfter at have anvendt i begrænset omfang under det sidste led i sine undersøgelser med det formål at tage hensyn til en tilfældig forskubbelse af et instrument benyttet under arbejdet, er det sikkert, at de udtryk, der er anvendt over for sagsøgeren vedrørende hans faglige integritet, er af en sådan art, at de kan påføre ham alvorlig skade i det videnskabelige miljø, hvori han arbejder.

Sagsøgeren anfører, at der allerede gennem lang tid var uoverensstemmelser mellem ham og Malvicini i en sådan grad, at han anser sig for at være genstand for veritabel forfølgelse fra sin kontorchef. En af de væsentlige begivenheder, som sagsøgeren mener bekræfter dette, er det afslag, han på et tidligere tidspunkt fik på at offentliggøre en artikel om bestemte resultater af sin forskning. Dette afslag gav anledning til en sag ved Domstolen (sag nr. 91/71), som ikke blev pådømt, eftersom sagsøgeren i mellemtiden fik tilladelsen. Det fremgår imidlertid af bilag I, II og XVI af svarskriftet, at flere andre videnskabelige tjenestemænd ved Ispra-centret udover Malvicini også havde udtalt sig imod offentliggørelsen; denne blev derefter udtrykkeligt betinget af, at forfatteren påtog sig det fulde og udelukkende ansvar for sine påstande.

Sagsøgeren fremhæver andre forhold for at bevise den påståede uvilje mod ham, særligt det forhold, at han i modsætning til sine kolleger og underordnede i adskillige år ikke er blevet forfremmet eller har fået tildelt en præmie, og de afslag, han har fået på deltagelse i kongresser vedrørende det emne, han beskæftiger sig med. Vi vil imidlertid ikke lade os sinke af disse detaljer. Det er for at gennemgå de vanskelige menneskelige og faglige forhold, som de faktiske omstændigheder rummer, og under hensyn til hvilke disse må betragtes, tilstrækkeligt at have omtalt dem her.

3. I tilslutning til skrivelsen af 4. maj 1971 bad direktør Caprioglio efter ved notat af 17. maj 1971 at have bemærket, at de af Malvicini omtalte omstændigheder forekom tilstrækkeligt alvorlige til at begrunde disciplinær forfølgning, sine medarbejdere om at undersøge situationen. Som svar på en senere skrivelse fra sagsøgeren, der bad om oplysninger i denne forbindelse, oplyste Caprioglio ved et notat af 7. juli 1971, at han endnu afventede de kendsgerninger, som hans medarbejdere kunne samle sammen, for at kunne afgøre, om der var grund til at indlede disciplinær forfølgning.

Ved notat af 9. juli 1971 skrev Malvicini som svar på et spørgsmål fra sagsøgeren angående fortsættelsen af hans forskning med adskillelse af isotoper: »Under henvisning til Deres spørgsmål skønner jeg det nødvendigt, at der gives en redegørelse for resultaterne af den forskning, der er gennemført indtil nu vedrørende virkningerne af adskillelsen, før det løbende arbejde fortsættes, og at der ikke indledes nye forsøg«.

Det arbejde, der var betroet sagsøgeren for den biologiske afdeling, og som han havde udøvet deltids ved siden af sin anden funktion, der var systematisk kontrol af indre forgiftning af personalet ved Ispra centret, blev således suspenderet, men tilsyneladende kun foreløbigt. Efter hvad der fremgår af den årlige arbejdsoversigt for 1971 for sagsøgeren, skulle denne undersøgelse for den biologiske afdeling løbe hele året.

Ved en skrivelse af 8. november 1971 til direktør Caprioglio beklagede sagsøgeren sig over ikke at have hørt nyt angående resultaterne af den undersøgelse, der var indledt mod ham angående

de beskyldninger, Malvicini havde rettet mod ham, og han udtrykte sit ønske om, at disse beskyldninger fuldstændigt og offentligt blev trukket tilbage.

I den samme skrivelse anmodede han desuden om ophævelse af den suspension der var beordret af Malvicini, og om overførsel til 1972 af det forsøgsprogram, der var fastsat for 1971. Tilsvarende anmodninger blev gentaget i en skrivelse af 6. december 1971.

Den 3. januar 1972 anmodede sagsøgeren i henhold til vedtægtens artikel 91 ved en skrivelse til formanden for Kommissionen for De europæiske Fællesskaber om:

— tilbagekaldelse af de beskyldninger, der var fremsat mod ham af Malvicini og anerkendelse af pålideligheden af hans forsøgsresultater;

— tilladelse og de nødvendige midler til at fortsætte sine forsøg;

— en passende erstatning for den skade, der var forvoldt ham på grund af beskyldningerne og forbudet mod at fortsætte forsøgene.

Den 14. april 1972 bekræftede næstformanden for Kommissionen uden udtrykkeligt at svare på realiteten vedrørende tilbagekaldelsen af de beskyldninger, der rejste tvivl om sagsøgerens faglige hæderlighed, at der aldrig var blevet indledt disciplinær forfølgning mod sagsøgeren, og han gav ordre til fjernelsen fra sagsøgerens personlige aktsamling af: førnævnte skrivelse af 4. maj fra Malvicini til Caprioglio, skrivelsen af 17. maj fra direktør Caprioglio vedrørende anmodningen om oplysninger med henblik på en eventuel disciplinær forfølgning; skrivelsen af 24. juni 1971 (fejlagtig dateret den 26. juni) til direktør Caprioglio fra sagsøgeren angående dennes anmodning om at betro en eksportgruppe at kontrollere resultaterne af hans forsøg, hvilken anmodning Caprioglio's skrivelse af 4. maj henviser til, og endelig den allerede nævnte skrivelse af 7. juni 1971 fra direktør Caprioglio til sagsøgeren angående de foreløbige undersøgelser med henblik på eventuel disciplinær forfølgning.

Næstformanden for Kommissionen svarede negativt på sagsøgerens anden anmodning med den begrundelse, at det arbejde, der blev anmodet om tilladelse til at fortsætte, ikke var omfattet af noget af de arbejdsprogrammer for Det fælles Forskningscenter, der var vedtaget af Rådet; og han sluttede med at give udtryk for den overbevisning, at hverken det første eller andet krav var berettiget, og at der derfor ikke var nogen grund til at yde erstatning.

4. Skønt sagsøgeren i den skrivelse, hvorved han indbragte klagen, anmodede om annullation af det af sagsøgte givne afslag på anmodningen under punkt 1 i den administrative klage af 5. januar 1972, har han siden i replikken præciseret, at han med denne påstand kun henviste til afslaget på at anerkende, at de af Malvicini mod sagsøgeren rettede beskyldninger var ubegrundede, og at den ikke omfattede anmodningen om en stillingtagen til nøjagtigheden af sagsøgerens resultater og videnskabelige teorier.

Selv med denne modifikation måtte man forkaste sagsøgerens principale påstand, hvis man tog den bogstaveligt. Da sagsøgeren i realiteten i stævningen begrænser sig til at henvise til anmodningerne i den administrative klage, konstaterer vi, at punkt 1 i disse anmodninger bestod i et krav om, at Kommissionen pålægger Malvicini at trække sine beskyldninger tilbage. Kommissionen kan imidlertid selvsagt ikke tvinge en af sine tjenestemænd til at foretage en sådan handling. Det, institutionen kan gøre, er at konstatere, om beskyldningerne er begrundede; og i tilfælde af, at den ikke kan skaffe tilstrækkelige beviser i denne henseende, bekræfte dette over for sagsøgeren: dette er, hvad sagsøgeren egentlig henviser til, således som det klarere er fremgået under den muntlige forhandling.

At Kommissionen ikke indledte disciplinær forfølgning mod sagsøgeren, er ikke tilstrækkeligt til at fjerne den tvivl,

som kan have rejst sig på grund af de mod sagsøgeren fremsatte beskyldninger til skade for hans omdømme. At der ikke blev indledt disciplinær forfølgning kan i virkeligheden også forklares med opportunitetshensyn. Som følge heraf hævder sagsøgeren, at institutionen ved at undlade at gøre, hvad der var nødvendigt for at tilbagetrække beskyldninger vedrørende sagsøgerens virksomhed som tjenestemand i Kommissionen — eller for på en eller anden måde at konstatere beskyldningernes velbegrundethed — har krænket den forpligtelse, der er pålagt den i vedtægtens artikel 24 til at yde sine tjenestemænd bistand mod personer, der har fremsat krænkelser, injurier og ærerørige beskyldninger på grund af deres stilling eller hverv.

Sagsøgte mener derimod, at sagsøgeren har fået fuld oprejsning i betragtning af, at de omtvistede arbejdsresultater blev underkastet kompetente og redeligt indstillede personers bedømmelse i overensstemmelse med sagsøgerens anmodning til generaldirektøren for Det fælles Forskningscenter, der har draget sine konklusioner af denne undersøgelse.

Det må imidlertid bemærkes, at den af denne ekspertgruppe formulerede udtalelse alene vedrører den videnskabelige værdi af sagsøgerens forskningsresultater, hvorom den giver udtryk for visse forbehold, uden på nogen måde at vurdere ærligheden og hæderligheden af de forskningsmetoder, sagsøgeren anvendte. Det er derfor, dette dokument ikke efterkommer sagsøgerens anmodning om at få slettet de beskyldninger netop angående hans metoder og videnskabelige retskaffenhed, der blev fremsat i skrivelsen af 4. maj 1971, som blev fremsendt til flere tjenestemænd ved forskningscentret.

5. Kan sagsøgeren lovligt kræve, at den institution, hvortil han hører, intervenerer angående beskyldninger fremsat af en hierarkisk overordnet vedrørende tjenesten, således at den, hvis den ikke kan påvise beskyldningernes velbegrundethed, skal frikende tjenestemanden? Kan sagsøgeren med andre ord kræve, at de kompetente myndigheder i hans institution anvender al den magt, de har, til at kaste lys over, om beskyldningerne er velbegrundede, og i tilfælde af, at dette ikke kan påvises, offentligt trækker dem tilbage?

I overensstemmelse med almindelige regler for god forvaltning kan institutionen i sådanne tilfælde ikke blot erklære sig uinteresseret og derved lade forholdene mellem tjenestemændene forværres, som om det drejede sig om forhold, der var tjenesten uvedkommende. Den har derimod netop en pligt til at gøre alt for at sanere situationen, ikke alene fordi denne ikke kan forenes med tjenestens interesse, men også — og dette vedkommer denne sag — fordi det er i strid med den almindelige respekt for tjenestemandens person inden for hans tjenestegren, som institutionen skal værne. Dette fremgår ligeledes af vedtægtens artikel 24, som i Domstolens retspraksis klart er fundet anvendelig også vedrørende interne forhold inden for institutionerne (dom afsagt i sag nr. 83/63, Krawczynski, Recueil 1965, s. 773). Der er ingen tvivl om, at Kommissionens afdelinger i det foreliggende tilfælde havde været de bedst kvalificerede til at kaste lys over de omtvistede omstændigheder, der står i forbindelse med atomenergifællesskabets virksomhed.

Det fremgår af sagsøgtes erklæringer, at Kommissionen fra det øjeblik, hvor tanken om disciplinær forfølgning blev opgivet, betragtede spørgsmålet som en privat kontrovers mellem Malvicini og sagsøgeren. Men over for påstand, der indeholder angreb på en tjenestemands faglige korrekthed, og som er fremsat af dennes hierarkiske overordnede i direkte forbindelse med tjenesten, er det utilladeligt, at den pågældende institution, efter at have anset beskyldningerne for tilstrækkeligt alvorlige til at kunne begrunde indledningen af disciplinær forfølgning, lader sagen falde fuldstændigt uden at sørge for en passende afklaring deraf.

På Domstolens anmodning i retsmødet om at præcisere grundene til, at Kommissionen ikke har fundet det nødvendigt at verificere de forhold, som sagsøgerens hierarkisk overordnede tilskriver ham, har den ikke givet et tilfredsstillende svar.

Det fremgår af sagsøgerens personlige aktsamling, at det drejer sig om en tjenestemand med meget gode kvalifikationer, såvel hvad angår den videnskabelige uddannelse som indsatsen og opførselen i tjenesten. De periodiske oplysninger om ham har siden hans indtræden i tjenesten i 1961 været helt igennem positive. Det gælder også de to sidste optegnelser fra henholdsvis 1967 og 1969, der er foretaget af kontorchefen Malvicini selv. Den sagsøgte institutions undladelse af at gøre alt, hvad der stod i dens magt, for at afklare en så uheldig situation, er derfor tilsvarende alvorlig. Man kan følgelig godt sige, at denne undladelse udgør en overtrædelse af den i tjenestemandsvedtægtens artikel 24 fastsatte pligt og en fejl, der kan begrunde ansvar for sagsøgte for den skade, der herved er påført sagsøgeren, hvis det ikke kan bevises, at de fremsatte beskyldninger er velbegrundede.

Domstolen står nu over for en situation, i hvilken den, skønt den må konstatere ulovligheden af Kommissionens handlemåde i form af det her anfægtede afslag, ikke selv kan yde sagsøgeren fuld oprejsning, da man for at yde denne må undersøge realiteten i de beskyldninger, der er rettet mod sagsøgeren selv; dette ville indebære undersøgelsen af faktiske forhold og vurderinger vedrørende et yderst teknisk emne, som Domstolen ikke er i stand til at foretage uden ekspertbistand.

6. Kommissionen har udtrykkeligt tilbudt Domstolen at lade foretage en sagkyndig undersøgelse i tilfælde af, at Domstolen ikke skulle anerkende Kommissionens principale opfattelse, ifølge hvilken det drejer sig om et spørgsmål om videnskabelig uenighed mellem to tjenestemænd, som den har ret til at holde sig uden for. Heller ikke sagsøgeren har, selv om han udtrykker forbehold med hensyn til muligheden for efter så lang tid at rekonstruere omstændighederne nøjagtigt, noget imod bevisførelse med henblik på at belyse de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for Malvicinis beskyldninger.

Efter retsmødet tilbød Kommissionen formelt sagsøgeren at foretage en gentagelse af forsøget. Men denne gentagelse, der, hvis den var blevet gennemført i tide, sandsynligvis kunne have forhindret denne proces, har ikke nogen direkte betydning for løsningen af konflikten, eftersom den vedrører den videnskabelige gyldighed af resultaterne af den forudgående forskning og ikke hæderligheden af sagsøgerens handlemåde.

For at udtale sig om realiteten i sagsøgerens principale krav må navnlig følgende forhold afklares:

1. Er det rigtigt, at Guillot gav sin overordnede Malvicini et resultat af sine undersøgelser, der allerede var bearbejdet i forhold til de resultater, der var registreret på skriverens og kalkulatorens optegnelser, uden på nogen måde at oplyse noget om den skete bearbejdelse?

2. Vedrører denne første bearbejdelse af de fakta, der blev meddelt Malvicini, kun de sidste 6 foranstaltninger, som sagsøgeren synes at hævde (i sin skrivelse af 7. maj 1972 til direktør Caprioglio), eller vedrører den også de andre forudgående dele af forsøgene, sådan som Malvicini hævder det i sit notat af 21. oktober 1971; og eksisterer der i denne henseende et acceptabelt videnskabeligt bevis?

3. Når først disse to faktiske omstændigheder er belyst, må der indhentes en videnskabelig udtalelse om den faglige korrekthed af Guillots handlemåde:

   a) angående ændringen af de fremkomne tal;

   b) angående den måde hvorpå han præsenterede resultatet af de undersøgelser, der var betroet ham.

Først efter at have afklaret disse punkter ville Domstolen være i stand til at udtale sig fuldstændigt om realiteten i sagsøgerens principale krav: ved heraf at udlede de kendsgerninger, der er nødvendige for også at vurdere den redelige indstilling hos alle, der er impliceret i sagen.

Uden en undersøgelse ledet af Domstolen selv med ekspertbistand gør nærværende procedure det altså ikke muligt fuldstændigt at give sagsøgeren medhold i hans hovedkrav. Udover at Domstolen ikke er i stand til at tage stilling til realiteten i de beskyldninger, der bestrides af sagsøgeren, er det umuligt at benægte disses rigtighed uden først at afhøre i hvert fald den person, der har fremsat dem, idet denne — som allerede sagt — ikke kan desavoueres. Dette ville nemlig indebære en for ham skadelig afgørelse (han ville i realiteten være stillet som en bagvasker), uden at han først havde haft mulighed for at bevise rigtigheden af sine påstande. Det ville ikke være rimeligt at lade en tredjemand lide under Kommissionens forsømmelse.

På dette stadium og i betragtning af sagens stilling kan vi derfor kun konstatere, at Kommissionen ikke har opfyldt sin pligt til at kaste lys over de beskyldninger, der er rettet mod en tjenestemand af dennes overordnede vedrørende en aktivitet, der, selv om den strengt taget ikke indgik i arbejdsprogrammet for det center, hvor den blev gennemført, dog var en aktivitet inden for det fællesskab, hvortil centret hører, og derfor må betragtes som en tjenesteaktivitet. Det er derfor, Domstolen ved at modificere sagsøgerens principale påstand og ved at forstå den som et krav om rehabilitering — således som sagsøgeren i øvrigt i sin replik viste, at han ønskede den forstået — kun kan konstatere, at sagsøgte ikke har opfyldt sin pligt til at kaste lys over de beskyldninger, der er fremsat mod sagsøgeren, med den konsekvens at Kommissionen ikke længere vil kunne unddrage sig de forpligtelser, der følger deraf, hvis den da ikke vil udsætte sig for ikke alene, som den allerede har gjort, at overtræde en pligt, der følger af vedtægten, men også at overtræde en dom fra Domstolen, der annullerer dens afslag i denne henseende, og følgelig udsætte sig for senere søgsmål om skadeserstatning.

7. Sagsøgte rejser indsigelse mod antagelsen til realitetsbehandling af klagens påstande om annullation af afslaget på at tillade sagsøgeren at fortsætte forsøgene i samarbejde med den biologiske afdeling. Da forbudet mod at fortsætte forsøgene blev udstedt af kontorchefen Malvicini ved notat af 9. juli 1971, var det den 8. november 1971, på hvilken dato sagsøgeren anmodede generaldirektør Caprioglio om at annullere denne afgørelse, allerede for sent at indbringe en klage i henhold til vedtægtens artikel 90. Følgelig kunne den senere klage af 3. januar 1972 til Kommissionen, stadig ifølge sagsøgtes opfattelse, ikke forny en allerede udløbet frist. Den senere udtrykkelige afgørelse fra Kommissionen, der anfægtes i nærværende sag, er i øvrigt en ren bekræftelse af afgørelsen af 9. juli.

Denne indsigelse synes at savne grundlag. Afgørelsen af 9. juli om suspensionen af de pågældende forsøg var faktisk formuleret således, at man kun kunne karakterisere den som en rent foreløbig afgørelse, der var afhængig af de igangværende undersøgelser vedrørende de af sagsøgeren tidligere opnåede forsøgsresultater. Kun en endelig stillingtagen fra den kompetente administrative myndighed får i henhold til fast retspraksis klagefristerne til at løbe. Derfor kan man ikke betragte den anmodning, som sagsøgeren rettede til generaldirektøren den 8. november 1971 angående genoptagelsen af de tidligere suspenderede forsøg, og hvori den hierarkisk kompetente myndighed opfordredes til at træffe en afgørelse vedrørende et spørgsmål, der efter alt at dømme blev holdt svævende, som indbragt uden for fristerne, hvad den anmodning af 3. januar 1972, der blev retter herom til selve Kommissionen, heller ikke er.

Hvad angår realiteten i denne anmodning påstår sagsøgte desuden, at ingen

tjenestemand kan gøre krav på bestemte funktioner, men at han alene har krav på at få tildelt funktioner, der svarer til hans lønklasse.

Det er sikkert, at den kompetente myndighed med dette forbehold har frihed til at vurdere tjenestens interesse og som konsekvens heraf træffe en afgørelse vedrørende fordelingen af funktionerne. Men her drejer det sig ikke om et tilfælde, hvor en tjenestemand beklager sig over funktioner, der er tildelt ham, under påberåbelse af, som det ofte er sket, at de ikke er tilfredsstillende eller ikke svarer til vedkommendes uddannelse. Det drejer sig om en protest mod en afgørelse om suspension af visse af vedkommendes funktioner, en afgørelse, der helt bærer præg af at være motiveret af den specielle situation, der er skabt som følge af de beskyldninger, som er rettet mod sagsøgeren af ophavsmanden til suspensionsafgørelsen. Lad mig minde om, at den årlige arbejdsoversigt for sagsøgeren foreskrev udførelsen af disse funktioner for hele året 1971, sådan som han også havde udført dem det foregående år.

Der er derfor grund til at mene, at sagsøgeren, hvis den hovedepisode, der ligger til grund for denne sag, som vedrører beskyldningerne mod sagsøgeren for uærlighed, ikke var indtruffet, kunne have fortsat de pågældende funktioner. Påberåbelsen i den anfægtede afgørelse af, at den pågældende slags undersøgelser ikke indgik i centrets forskningsprogram, er ikke tilstrækkelig til at tage afstand fra ovennævnte opfattelse. Selv da sagsøgeren havde tilladelse til at udføre disse undersøgelser, drejede det sig hele tiden om et arbejde, som blev ledet af den biologiske afdeling, der organisk er adskilt fra Ispra-centret. På den anden side har det forhold, at de pågældende undersøgelser ikke figurerede udtrykkeligt i arbejdsprogrammet for Det fælles Forskningscenter, ifølge de af sagsøgeren meddelte og af sagsøgte uimodsagte oplysninger, ikke forhindret, at de fortsat gennemføres af andre tjenestemænd, der arbejder der.

I denne situation mener jeg, at de af Kommissionen givne begrundelser for det afslag, der blev meddelt på sagsøgerens anmodning, ikke er relevante.

Som følge heraf har en suspensionsafgørelse, som på det pågældende tidspunkt kunne være berettiget i betragtning af den indledende undersøgelse, der var igang mod Guillot, ved at blive opretholdt uden gyldig begrundelse fået karakter af en sanktion.

Da det negative resultat af den omhandlede anmodning i øvrigt synes at være snævert forbundet med den af Kommissionen udviste neutrale holdning til afklaringen af de mod sagsøgeren fremsatte beskyldninger, kan vi heri se en afgørelse, der er akcessorisk i forhold til en ulovlig adfærd og i det mindste rent faktisk afhængig af denne adfærd.

Selv om Domstolen givetvis ikke officielt kan beordre sagsøgte til at tillade sagsøgeren at genoptage den pågældende forskning, eftersom dette ville indebære en indblanding i organiseringen af Kommissionens arbejde, berettiger de ovennævnte betragtninger annullationen af afgørelsen også på dette punkt og som konsekvens heraf forpligtelsen for Kommissionen til at tage hele sagen op til fornyet overvejelse.

8. Hermed kommer vi endelig til påstanden om erstatning. Sagsøgeren har nedlagt påstand om, at sagsøgte dømmes til at betale ham et beløb på 100 000 belgiske francs for økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge af afslaget på at tvinge Malvicini til at trække sine beskyldninger tilbage og til at anerkende pålideligheden af de pågældende resultater og forsøg.

I tilslutning til modifikationen af det første punkt i klagens påstand begrundes dette erstatningskrav nærmere med Kommissionens afslag på at rehabilitere sagsøgeren.

Sagsøgeren kræver desuden andre 100 000 belgiske francs for økonomisk og ikke-økonomisk skade som følge af forbudet mod at fortsætte sin forskning.

Mit forslag til Domstolen om at tage den førnævnte påstand fra sagsøgeren om annullation til følge præjudicerer ikke spørgsmålet om, hvorvidt de beskyldninger, der ligger til grund for erstatningskravene, har fornødent grundlag.

Så længe vi ikke kender resultatet af de skridt, Kommissionen må tage i denne forbindelse, er der ingen grund til, at Domstolen på nuværende tidspunkt træffer afgørelse om disse krav, som jeg må anse for afhængige af Kommissionens undersøgelse.

Hvis de nævnte beskyldninger faktisk var velbegrundede, ville Kommissionens ulovlige adfærd, nemlig den allerede konstaterede undladelse, i virkeligheden ikke have påført sagsøgeren nogen skade, fordi det ikke kan bebrejdes den administrativt overordnede, og følgelig heller ikke Fællesskabet, at have kritiseret en tjenestebehandling, der er ukorrekt fra den ansattes side, selv om denne er den videnskabelige forsker. Derimod ville løsningen være den omvendte, hvis kritikken viste sig ubegrundet, eller hvis Kommissionen ikke gjorde det, den kunne, for at afklare de faktiske omstændigheder. Under henvisning til den beskyttelse, der også i denne henseende skal ydes en tjenestemand, vil jeg tilføje, at der burde anerkendes en ret til erstatning i alle tilfælde, hvor den af eksperter gennemførte undersøgelse ikke skulle munde ud i en klar bekræftelse af de uregelmæssigheder, der bebrejdes sagsøgeren.

Derimod skal der ikke i denne sag træffes afgørelse om, hvorvidt Kommissionens forsinkelse med at handle kan begrunde erstatning. Der er faktisk hverken udtrykkeligt eller stiltiende blevet fremsat krav i denne retning: ne eat index ultra petita partium. Lad mig tilføje, at henvisningen til forsinkelsen under alle omstændigheder indgår i den principale afgørelse. I tilfælde af, at de mod sagsøgeren rettede beskyldninger skulle vise sig ubegrundede, må der naturligvis ved opgørelsen af det lidte tab også tages hensyn til den forsinkelse med rehabiliteringen, som Kommissionens fejl vil medføre.

Enhver afgørelse i denne henseende må altså udskydes. Disse erstatningskrav vil kun kunne vurderes korrekt i en ny fase af denne sag, som vil kunne genoptages efter anmodning fra en af parterne inden for en rimelig frist.

Vi foreslår derfor, at den anfægtede afgørelse annulleres, og at sagsøgte idømmes sagsomkostningerne.